

[Hassing-Jørgensen.]

ved Tillægsbevillingsforslagets Vedtagelse i Juni Maaned saa vi, at Overskuddet for det forløbne Finansaar var anslaaet til 8 Mill. Kr., medens Regnskabet senere udviste et Overskud paa 57 Mill. Kr. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, om han ikke er enig med mig i, at de Oplysninger, som den højtærede Finansminister efter sit bedste Skøn stiller til Raadighed for Rigsdagen, bør være oprigtige og sandfærdige.

Hvad nu angaar Forbindelsen mellem Finanspolitikken og den almindelige økonomiske Politik, kunde man maaske f. Eks. mene, at samtidig med at man lægger den største Vægt paa at holde Priseniveauet nede, er det urimeligt, at Staten selv optræder som Varefordyrer i stor Stil. Det ærede Medlems Forslag om at ændre Kravet om Balance paa Driftsregnskabet fra for hvert Aar for sig til over en længere Periode har min Sympati. Om man nu kan kalde de nærmest foregaaende Aar for en Højkonjunktur, skal jeg ikke komme ind paa, men der er en Ting, der er sikkert, og det er, at der i disse Aar er regeret med Overskudsbudgetter og høje Skatter, saaledes at Statens samlede Stilling er forbedret med henimod 300 Mill. Kr., og det er det, der for mig har været tilstrækkelig Begrundelse for at kræve Lempler navnlig paa de indirekte Skatters Omraade. Heri kunde det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard have støttet mig i fuld Overensstemmelse med sine Sympatier, og det vilde ogsaa have været overensstemmende med vore fælles Teorier i Særleshed for Omsætningsskattens Vedkommende.

Foruden det Underskud paa 49 Mill. Kr., som er budgetteret paa Finansloven for 1941—42, har den højtærede Finansminister allerede bebudet en Række fastlagte Udgifter til et Beløb af 134 Mill. Kr., hvortil kommer Købekortene for Manufakturvarer, 23 Mill. Kr., samt Beløbet til Smørrabatorningens Forhøjelse, forøgede Udgifter i Anledning af Arbejdsløsheden til Vinter og yderligere andre Udgifter uden nærmere Angivelse. Ja, det er ikke let at kritisere Arten af disse forskellige Udgifter, men jeg vil dog gerne sige, at efter den mægtige Indsats, som nu er gjort fra Statens og mange andres Side til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, og efter at de store Statslaan er sikret under indtrængende Fremhævelse af Formaalets Betydning, tror jeg, det vil fremkalde nogen Skuffelse i Befolkningen, hvis der ikke skulde fremkomme nogen som helst Lettelse paa de sociale

Budgetter, men endogsaa en Forværrelse. Nu ved jeg jo nok, at Forholdet efter Loven er ordnet saaledes, at Statens Bidrag er stillet i Forhold til de Kontingentbeløb, der betales af de forsikrede Arbejdere. Selv om Arbejdsledigheden i en Periode gaar ned, bliver derfor Statens ordinære Bidrag ikke mindre, idet Pengene i saa Fald opsamles i Kasserne. Men hvis der skal være Tale om en Forhøjelse af Budgetterne paa Grund af Arbejdsløsheden til Vinter, hvis der skal være Tale om yderligere Udgifter, saa maa det være i Form af ekstra Tilskud til de Kasser, som kommer i Likviditetsvanskeligheder, dels Arbejdsløsheds- og Fortsættelseskasser, dels Arbejdsløshedsfonden. Vi har jo hvert Aar set Bevillinger af den Art; de ydes som Forskud og afskrives senere.

Nu vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, om han finder det rimeligt, at Staten alene udreder disse store ekstra Summer. Sandsynligvis vil den højtærede Minister svare mig, at det vilde føre til farlige Tilstande, hvis Kasserne ikke kunde opfylde deres Forpligtelser, og at Arbejderne ikke er i Stand til at udrede større Bidrag. Disse Anskuelser kan jeg tiltræde. Men paa den anden Side er Staten ikke forpligtet til at udrede mere end de i Loven fastsatte Bidrag. Naar saa Kasserne henvender sig om de ekstraordinære Tilskud, vilde det da ikke være rimeligt at sige, at Staten ingen Forpligtelser har, men at den stiller sig saa sympatisk over for Formaalet, at den vil være villig til at udrede Halvdelen af Beløbet paa Betingelse af, at Halvdelen fremkommer paa anden Maade. Mon Fagforeningerne under saadanne Omstændigheder kunde undslaa sig for af deres store Midler at udrede den ene Halvdel? Paa samme Maade kunde man stille sig over for Arbejdsløshedsfonden ved at foreslaa, at Arbejdsgiverforeningen maatte udrede den ene Halvdel af de nødvendige Tilskud til denne. Det forekommer mig, at begge disse Organisationer maatte være mindst lige saa interesserede som Staten i, at Kasserne kan opfylde deres Forpligtelser. Men naar Pengene kan faas uden Vanskelighed i Statskassen, har de naturligvis ingen Grund til at melde sig.

Med Hensyn til Indtægterne har den højtærede Finansminister oplyst, at Formue- og Indkomstskatten vil indbringe 35 Mill. Kr. mere end budgetteret paa Finansloven, altsaa ialt 320 Mill. Kr. Dette er 23 Mill. Kr. mindre, end Skatten har indbragt i 1940—41. Det undrer mig. Vel har en Del Virksomheder allerede i